

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΛ. ΔΙΓ'ΘΥΝΤΗ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεία: Γερμανοῦ 25.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ 1926

Ὡς γνωστὸν ἐφέτος τὸ Πάσχα θὰ ἐορτασθῆ παρ' ἡμῖν τὴν 2αν Μαΐου. Τὸ τοιοῦτον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διάφορα σχόλια καὶ πολλὰς παρεξηγήσεις. Ἐπειδὴ δὲ παρὰ πολλῶν ἠρωτήθημεν, ἀναγκαζόμεθα ν' ἀπάντησωμεν γενικῶς διὰ τοῦ περιοδικοῦ μας. Τοῦ Πάσχα ὁ χρόνος καὶ ἡ ἡμέρα κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας ἦτο ἀκαθόριστος. Ἄλλοι ἐώρταζον μαζὶ μετὰ τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, ἄλλοι τὴν ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων Κυριακὴν. Δι' αὐτὸ μεγάλη ἔρις καὶ συζήτησις διεξήχθη μέχρις οὗτου ἡ Α'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (325 μ. Χ.) καθώρισεν ὅπως τὸ Πάσχα ἐορτάζεται τὴν Α' Κυριακὴν μετὰ τὴν Α' πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, δηλ. πάντοτε ἡμέραν Κυριακὴν καὶ πάντοτε μετὰ τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νισὰν καθ' ἣν οἱ Ἰουδαῖοι ἐώρταζον τὸ Πάσχα των. Ἐὰν δὲ ἡ 14η Νισὰν ἦτο Κυριακὴ, τὸ Πάσχα τῶν Χριστιανῶν ἀνεβάλλετο διὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, ἵνα ἀποφευχθῆ ὁ συνεορτασμός μετὰ τοῦ τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦτο πρὸς διάκρισιν τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαῖζοντας χριστιανοὺς οἵτινες ἀνεκηρύχθησαν ὡς αἰρετικοὶ ὡς ἐορτάζοντες μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ θέλοντες νὰ καταστήσουν τὸν Χριστιανισμόν Ἰουδαϊκὴν αἵρεσιν. Ἀνέθηκε δὲ ἡ Α'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας ἵνα καθορίσῃ τὰ ἐκείνοτε Πασχάλια, διότι ἐκεῖ εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἰλιαν ἡ Ἀστρονομία. Τοῦτο δὲ ἀπῆται ἀστρονομικὰς γνώ-

σεις. Τότε ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία ἦτο τὴν 21ην Μαρτίου, ἀλλ' αὕτη μεταβάλλεται μετὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων, λόγω τῆς ἡλιακῆς μετεμπτώσεως ἢ ἐξισώσεως, καὶ οὕτω σήμερον ὡς γνωστὸν εἶναι ἡ 8η Μαρτίου κατὰ τὸ π. ἡμερολόγιον. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀκριβὴς ὁ ὑπολογισμός καὶ παραλείπονται ὀλίγα λεπτὰ κατ' ἔτος, μετὰ πάροδον τόσων αἰώνων ἔχει γίνει λάθος 5 ἡμερῶν, ὥστε ἐνίοτε λόγω τῆς διαφορᾶς αὐτῆς τῶν 5 ἡμερῶν αἰτινες δὲν ὑπολογίζονται, τὸ Πάσχα συμβαίνει νὰ ὑπερπηθῆ τὴν α'. πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας καὶ νὰ ἐορτάζεται τὴν β'. πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας τοῦθ' ὑπερ ἐν ᾧ κατὰ τὸ γράμμα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου γίνεται ἐν τάξει ἐν τούτοις δὲν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Τοιοῦτον συνέβη τὸ Πάσχα τοῦ 1918 ὅτε ἐορτάσθη τὴν 22 π. η. Ἀπριλίου, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἐορτασθῆ τὴν 15 π. η. Ἀπριλίου λόγω τοῦ τοιοῦτον εἴδους λάθους. Τὸ τοιοῦτον συμβαίνει καὶ ἐφέτος ὅτε φυσικὴ πανσέληνος εἶναι τῆ 16η Μαρτίου π. ἡμ. ὅθεν ἔδει τὴν 22αν Μαρτίου π. ἡμ. ἦτοι 4ην Ἀπριλίου ν. ἡμ. νὰ ἐορτασθῆ τὸ Πάσχα ἐφέτος. Καὶ ἐν τούτοις ἡ πανσέληνος αὕτη τῆς 16ης Μαρτίου π. ἡμ. δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει διότι προηγεῖται τῆς 21ης Μαρτίου π. ἡμ. ἡτις θεωρεῖται ὡς κατὰ συνθήκην ἰσημερία, διότι ἦτο ἰσημερία τότε ὅτε συνεκροτήθη ἡ Α'. Οἰκουμ. Σύνοδος, ἀν καὶ σήμερον ἠλλαξεν ὡς εἰπομεν καὶ ἰσημερίαν ἔχομεν τὴν 8ην Μαρτί-

ου π. ἡμ. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἐώρτασε τὸ Πάσχα ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ἀληθινῆς ἰσημερίας ἥτοι τὴν 4ην Ἀπριλίου, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες τὴν κατὰ συνθήκην ἰσημερίαν δηλ. τὴν 21ην Μαρτίου π. ἡμ. εορτάζομεν ἐφέτος τὴν 2αν Μαΐου Πάσχα ἥτοι τὴν Β'. πανσέληνον τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Καὶ οὕτω κατὰ τύπους εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τὰς ἀποφάσεις τῆς Α'. Οἴκουμ. Συνόδου ἡμεῖς, ἐν ᾧ Ρουμάνοι εἶναι κατ' οὐσίαν σύμφωνοι. Ἴσως ὁμως ἐπειδὴ παρεξηγήθη λίαν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τοῦς ἀπλοϊκοῦς καὶ διεβλήθη ἀπὸ τοῦς ἐπιτηδεῖους καὶ ἐπειδὴ ἐφέτος συμπίπτει τὴν 4ην Ἀπριλίου καὶ τὸ Πάσχα τῶν Παπικῶν, δι' αὐτὸ προϋτιμήθη νὰ εἴμεθα ἔστω καὶ κατὰ τύπους μόνον σύμφωνοι πρὸς τὰ ἥδη ἐν χρήσει Πασχάλια, ἵνα ἀποφευχθῆ τὸ σκάνδαλον, ἀλλὰ παρουσιάσθῃ ἄλλο πρόσκομμα, δηλ. ὁ Μάϊος, ἡ εορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἡ Πρωτομαγιά καὶ ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι ταῦτα πρωτότυπα καὶ φαινομενικῆ ἀταξία, ἀλλὰ εἰς τοῦτο πταίει τὸ ὅτι ἀκολουθοῦμεν ἐσφαλμένην ἡμερομηνίαν ἐαρινῆς ἰσημερίας δηλ. τὴν 21ην Μαρτίου ν. ἡμ. καὶ ὄχι τὴν 8ην Μαρτίου ν. ἡμ. ὡς ἔπρεπε, καὶ ὄχι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἥλλαξε καὶ τὸ Πασχάλιον. Ἐφέτος εορτάζομεν τὸ Πάσχα τὴν 2αν Μαΐου ἥτοι τὴν 19ην Ἀπριλίου π. ἡμ. ὥστε δὲν ἥλλαξε τίποτε. Πρὸς τι ἂν ἡ ἰδία ἡμέρα δηλ. ἡ 19η Ἀπριλίου ὀνομάσθῃ 2α Μαΐου; Ἡ ἡμέρα δὲν ἥλλαξεν, εἶναι ἡ ἰδία, ἡ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἡ ὀνομασία ἥλλαξε.

Τὸ ὅτι εορτάζεται τὸν Μάϊον τὸ Πάσχα εἶναι ἀσυνείδηστον ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ τοῦς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν συμπίπτει πρὸ τοῦ Πάσχα. Καὶ ἄλλοτε καὶ πρὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου συνέβη καὶ ὡς γνωστὸν κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις τοῦ Τυπικοῦ, ὡς συμβαίνει καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην εορτὴν συμπίπτουσαν κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν ἀναβάλλεται ὁ εορτασμός των διὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα. Ἡ Πρωτομαγιά ἐπίσης ἀναβάλλεται ἂν καὶ εἶναι εορτὴ κοσμικὴ καὶ ὄχι ἐκκλησιαστικὴ. Καὶ ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστό-

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἵσπε ὁ πρῶτιστος καὶ οὐσιώδης σκοπὸς τῆς νηστείας εἶναι νὰ στηρίξῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ἐγκράτειαν ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀκολασίαν καὶ νὰ κατευνάσωμεν τὰ τῆς σαρκὸς σκιρτήματα, καθυποτάσσοντες τὸ σῶμα εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πνεύματος. Ἵσπε ἡ νηστεία εἶναι τὸ ἰσχυρότερον κατὰ τῆς σαρκὸς ὄπλον τοῦ πνεύματος. Ἐνευ τῆς νηστείας ὁ ἄνθρωπος ἐκφυλλίζεται καὶ παραδίδεται εἰς τὰ ψυχοφθόρα πάθη ἅτινα ἄωρος τὸν καταβιάζουν εἰς τὸν τάφον ἢ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ἢ εἰς τὸ Φρενοκομεῖον, ἢ εἰς τὴν Φυλακὴν. Γὰ τῆς σαρκὸς σκιρτήματα ταράσσου τὴν καρδίαν καὶ συσκοτίζουν τὸν νοῦν, ἐν ᾧ τοῦ νηστεύοντος ἡ καρδία εἶναι ἀτάραχος, ὁ δὲ νοῦς διανοητὴς καὶ νηφάλιος. Ἐκ τῆς πολλῆς καὶ συχνῆς κρεωφαγίας συσσωρεύεται τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπέρχεται ζάλη καὶ σκοτασμός. Οὐδεὶς μετὰ πολυφαγίαν ὡς γνωστὸν δύναται νὰ μελετήσῃ κατὶ σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον ἀλλὰ νυστάζει, καὶ ἂν μελετήσῃ δὲν θὰ ἐννοῇ ὡς πρέπει ἢ εἶναι ἐπόμενον τὰ ὑποστῆ καὶ συμφορήσιν, ἐν ᾧ ὁ νηστικὸς καὶ διὰ τὴν πρωτὴν πόσον ἡρεμώτερον καὶ διαυγέστερον ἐργάζεται πνευματικῶς ἀλλὰ καὶ σωματικῶς! Ἐπίσης σκοπὸς τῆς νηστείας σπουδαῖος εἶναι νὰ προκληθῆ καὶ ἡ μετάνοια, ἥτις ἄνευ νηστείας καὶ προσευχῆς εἶναι ἀνέφικτος.

Ἵσπε περισσότερον ἀποφεύγομεν τὴν νηστείαν ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ ψυχὴ πάσχει ἀπὸ μαρασμὸν καὶ τἀνάπαλιν. Οὐτε ἡ προσευχὴ δύναται νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει ὅταν δὲν συνοδεύηται αὐτὴ καὶ ὑπὸ τῆς ἐμπρεπούσης νηστείας. Ἵσπε περισσότερον δαμάζει τις τὸ σῶμα, ἐπὶ τοσοῦτον περισσότερον ἀκμάζει ἡ ψυχὴ.

λων ἡδύνατο ὡς καὶ ἡ εορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου νὰ περισωθῆ μετατιθεμένης καὶ τῆς εορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἵλλ' ὄλαι αὐταὶ αἱ ἀταξίαι ἐπαναλαμβάνομεν δὲν ὀφείλονται οὐδόλως ὡς εἶδομεν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι πρέπει νὰ διορθώσωμεν τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τοῦθ' ὅπερ πρέπει νὰ γίνῃ τὸ συντομώτερον, ἵνα μὴ χωρὶς λόγον σκανδαλίζωνται αἱ συνειδήσεις τῶν πιστῶν.